

Llançà la capa...

No li devia sobrar roba al fill de Timeu, tanmateix en sentir-se cridat llença la capa, tot li esdevé sobrer, l'esperança i la confiança li obren una altra perspectiva de vida, la vida veient-hi.

Una vida nova, una vida de llibertat, no dependrà dels altres, però també des d'ara haurà de ser responsable de guanyar-se el pa, d'aprendre a treballar, d'aprendre a ajudar, com ell ha estat ajudat.

I comença seguint Jesús, camí enllà. L'evangelista no parla més d'ell. No sabem si va continuar servint-se dels béns comuns que guardava Judes, si aprengué a treballar, a compartir lo seu o només lo dels altres.

Els evangelistes cauen en el parany de no distingir el bé del bo. És cert que Jesús feia el bé, però no necessàriament tot era bo pels afavorits, ja que els deixava a la intempèrie, a la llibertat i el deure de ser normals i responsables.

El Creador veié que «era bo» tot el què feia, però tot estava en evolució, res era acabat, no obstant era cosa bona pel destí a que Ell volia per la Creació, un univers que encara està evolucionant.

Les primeres comunitats foren víctimes del conformisme, de viure a costa dels béns comuns. Fins que varen aprendre que «qui vulgui menjar, que treballi». Seguir Jesús no vol dir que els altres ens hagin de mantenir.

«Sigueu cànids com el colom i astuts com la serp» diu també Jesús. És d'obligació cristiana ajudar als pobres, als malalts, als que tenen gana; però també és d'obligació evangèlica donar instruments per sortir de la pobresa, per menjar «el seu pa amb la suor del seu front».

P. G.